

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni 20

3 luni 10

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

Anunțăm că Directorul nostru d-l profesor D. Alexandrescu a pus sub tipar *Tabla* analitică a *vol. IV*, partea I, care cuprinde *Donatiunile între vii*, conținând 1000 pagini. Acest volum se va pune în vânzare către finele acestei luni și se va putea procura dela acest ziar.

S U M A R

— Dacă cauțiunea dela instrucție poate servi pentru valabilitatea recursului, de d-l judecător C. Orănescu;

— Articolul 62 al. IV din legea timbrului, de d-l Traian Scriban.

JURISPRUDENȚA:

— Casație s. I: *Petre Grigoras cu Catina I. Mocanu ș. a.* (Dacă un act de donațiune este legalizat numai de judecătorul de ocol iar nu făcut în formă autentică, acel act este inexistent și nu poate constitui un just titlu care să poată conduce la prescripția de 10-20 ani.—Cererea de raport, tinzând la egalarea loturilor între moștenitori, constituie un mijloc de apărare care poate fi invocat și chiar pentru prima oară în apel);

— Casație s. II: *Andrei Grăciun Lean cu Nicolae C. Lean.* (Conform art. 400 pr. civ. se poate cere pe cale de contestație interpretarea unei hotărâri, pentru a se determina înțelesul și deci obiectul acelei hotărâri, putându-se stabili cu martori identitatea unui teren ce a făcut obiectul procesului între părți);

— Casație s. II: *Procurorul general al Casației în cauza lui Ion C. Dumitrascu* (Faptul de a tăgădui găsirea pe drum a unui lucru pierdut al altuia, constituie delictul prevăzut de art. 327 cod penal, care este de competența tribunalului de a fi judecat);

— Casație s. III: *Maria Raducanu Ion cu C. Olmazu* (Inițierea sechestrului judiciar asupra unui fond comercial este o măsură lăsată la aprecierea judecătorilor și motivarea deciziei lor nu constituie o chestie de fapt, care scapă de sub controlul Curții de Casație);

— Judecătoria ocolului II urban Galați: *Carolina Siminoveici cu Locotenent I. și D. Caian* (Despre urmărirea și poprirea veniturilor dotale și despre dreptul de apel asupra cărții de judecată dată asupra validării poprirei).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I: No. 1: Pământ rural.—Chestia de a se ști dacă un sătean are ca ocupație cultivarea pământului.—Chestiune de apreciere.—Până unde poate merge această apreciere.—Fiu de sătean urmând cursurile școlii.—Dreptul lui de a dobândi pământ rural; No. 2: Vânzare de pădure.—Arbori destinați tăcerii și cari în momentul vânzării erau pe picior.—Considerarea vânzării ca vânzare de lucruri mobile.—Art. 465 și 466 c. civil.

Casație s. II: No. 1: Legea proprietarilor.—Contestație la executarea unei hotărâri.—Dacă se poate invoca pe această cale necompetența rațiune materiei a instanței care a pronunțat-o; No. 2: Tănuire.—Marfa cumpărată în-bloc dela un comerciant în încetare de plăți.—Frustrarea creditorilor.—Buna știință a cumpărătorului; No. 3: Loviri reciproce.—Constatarea lor.—Compensarea despăgubirilor.—Art. 1143 c. civil.

Casație s. III: No. 1: Taxe de înregistrare.—Donțiuni—Imobil.—Evaluare arătată în act.—Dacă ea poate fi scoborâtă.—Art. 64 lit. c din legea timbrului; No. 2: Taxe militare.—Rabin.—Scutire.—Art. 22 legea pentru recrutarea armatei; No. 3: Fonciar.—Rezervoare de petrol fixate în pământ.—Imobile prin incorporare.—Impunerea lor la fonciar.—Art. 469 c. civil.

Dacă cauțiunea de la instrucție poate servi pentru valabilitatea recursului

Art. 396 pr. pen. aliniatul final pune principiul, că recursul în casație suspendă executarea. Iată însă că un individ pus în stare de inculpare e liberat pe cauțiune de judecătorul de instrucție și în urmă judecat și condamnat, în executarea hotărârii se emite un mandat de arestare. În acest timp face cerere tribunalului pentru a i se fixa o nouă cauțiune pentru declararea recursului, care respingându-i-se face contestație la executare. E chestiunea, se poate susține cu succes că pentru valabilitatea recursului spre a suspenda executarea, e suficientă cauțiunea de la instrucție și în consecință să i se admită contestația și să fie lăsat în libertate? Să examinăm. Un fapt cert este că deși art. 326 pr. pen. vorbește de efectul suspensiv al recursului numai în materie criminală, e aplicabil și în materie corecțională și polițienească. Principiul e generalmente admis. Dar pentru ca acest principiu să și găsească aplicare trebuie să existe recurs și pentru aceasta nu este suficientă o declarațiune de a ataca hotărârea pe această cale. Art. 422 pr. pen. condiționează acest drept, când pedeapsa e privativă de libertate cu obligațiunea ca cel condamnat să se constituie prizonier, sau să depune o cauțiune și să alăture dovada uneia din aceste condițiuni.

Repetând întrebarea dacă condamnatul a fost eliberat provizor de judecătorul de instrucție, e necesar a cere o nouă eliberare pe cauțiune și dacă a cerut-o și i s'a refuzat, se poate admite că cauțiunea dela instrucție e suficientă pentru valabilitatea recursului și deci pentru suspendarea executării?

Chestiunea a provocat discuțiuni atât în Franța cât și la noi și a dat naștere la soluțiuni diferite. În Franța s'a admis la început sistemul susținut de F. Hélie, după care cauțiunea dela instrucție și eliberarea provizorie acordată acolo își produce efectele și înaintea instanțelor de fond, putând servi și pentru admisibilitatea recursului în casație. Acest sistem a fost abandonat însă de doctrina și jurisprudența franceză modernă, care aproape unanim stabilește că libertatea obținută înaintea hotărârii definitive de condamnare, n'are efect decât până la această hotărâre și e insuficientă pentru a dispensa pe prevenit de constituirea ca prizonier dacă n'a

foști reînnoită de jurisdicția care a dat hotărîrea atacată. (Vidal, vol. VIII, pag. 100). Aceasta este și opinia lui Garraud și tot în acest sens și Poittvin, vol. I, pag. 405 argumentând și cu mai multe jurisprudențe ale casei franceze. «Punerea în libertate provizorie, — spune autorul, — obținută înaintea hotărîrii definitive de condamnare, n'are efect decât până la darea acestei hotărîri; ea e distinctă de punerea în libertate cu sau fără cauție prevăzută de art. 421 pr. pen. (roman 422) și nu poate dispensa de constituirea ca prizonier pentru admisibilitatea recursului în casație». Casația noastră după ce a aplicat un timp sistemul actual al doctrinei și jurisprudenței franceze, a revenit, și azi decide că eliberarea pe cauție dela instrucție servește și pentru instanțele de fond și pentru recursul în casație, căci legea nu distinge între instanțele cari au admis eliberarea provizorie și casație. D-l Tanoviceanu (vol. I, pag. 528) critică sistemul casației noastre, pronunțându-se pentru acel al casației și doctrinei franceze. De această părere suntem și noi și având de judecat în speță, am hotărît conșuși de aceste principii.

Mi se pare că se impune o distincție între eliberarea provizorie dela instrucție, prevăzută și regulată de art. 113 și urm. pr. pen. și între cea din art. 422 pr. pen. Această distincțiune rezultă evident; din chiar faptul că sunt prevăzute în două texte deosebite ale aceluiași codice. Căci dacă legiuitorul ar fi înțeles în art. 422 să se refere la cele spuse în art. 113 și urm. ar fi declarat-o, că art. 422 nu-și găsește aplicare decât când nu există o eliberare provizorie dela instanțele de fond.

Deosebirea de aplicație între ele rezultă cu necesitate din însăși natura materiei la care se referă ambele texte. Eliberarea la instrucție se face în fasa, când încă nu e vorba de o culpabilitate complet stabilită, căci mandatul poate fi dat și numai pe simple indicii. Deci e vorba de o inculpare în curs de cercetare și al cărei rezultat e necunoscut și pentru autoritatea de instrucție și pentru temerile eventuale ale prevenitului. Și dacă efectele acestei cauțiuni ale libertății provizorii își tind obligațiunea pentru prevenit de a se prezenta și la instanța de judecată, e în aceasta o prorogare a principului instrucției. Căci până la darea hotărîrii, și înaintea instanței de fond, prevenitul se află tot într-o fază de cercetare. Din momentul însă ce o hotărîre definitivă de condamnare s'a dat, situația se schimbă. Prevenitul devine un condamnat și cauțiunea de garantarea instrucției se schimbă într-una de executare a pedepsei, mai importantă și mai necesară și tocmai pentru acest motiv art. 422 pr. pen. o supune unei noi aprecieri a instanței care a condamnat și care execută. Faptul că art. 121 pr. pen. prevede că cauția de la instrucție garantează și executarea, nu schimbă situația, căci se are în vedere executarea imediată, după rămânerea definitivă a hotărîrii prin expirarea celor trei zile de recurs. Prin declarațiunea de recurs însă, situația din punctul de vedere al interesului public al executării pedepsei se agravează, se oprește efectul executor al hotărîrii pentru un timp ce nu se poate determina și se pune în pericol prin eventualitatea dispariției condamnatului când cunoaște soarta procesului său.

O altă chestiune e dacă nedepunând o nouă cauție sau neadmițându-se de instanța, care a condamnat, când trebuie să se facă constituirea ca prizonier? S'a susținut, că e suficient să declare recursul în termen și să se constituie prizonier în ultimele 24 de ore ce preced termenul de judecată. Această distincție nu rezultă de nicăieri și nici nu e logică. Valabilitatea recursului se judecă în momentul declarării lui, deci atunci trebuie să fie depusă cauția sau să aibă loc constituirea ca prizonier. Dar se poate prezenta și o altă ipoteză. Condamnatul a declarat recursul în termen fără cauție și fără să se fi constituit prizonier. El însă după trecerea celor trei zile e executat cu mandat prin executarea hotărîrii. Se poate considera aceasta ca o constituire ca prizonier în sensul legii? De sigur că nu, și aceasta nu numai pentru că trebuia să se constituie prizonier înăuntrul celor trei zile, dar și pentru că legea vorbește de o constituire de bună voie și această privațiune de libertate nici nu are caracter de pedeapsă, pe când prin executare el e prizonier silit. Dacă însă cel condamnat era deținut în timpul termenului de recurs pentru alte cauze în executarea altei pedepse, credem că recursul lui va fi valabil fără cauție și fără altă declarațiune de constituire ca prizonier.

1913 Iunie

C. ORANESCU
Judecător Trib. Roman

Art. 62. al. 4 din legea timbrului

În *Curierul Judiciar* No. 22/912 găsesc o carte de judecată dată de judecătoria ocol 6 București și semnată de d-l magistrat Cerkez, adnotată de d-l adv. C. Țunescu.

În adnotare d-l avocat Țunescu are o părere foarte greșită, d-sa nu pătrunde acea ce textul vrea să arate.

D-sa spune că d-l magistrat n'a înțeles textul de cât numai pe jumătate. Eu am să iau apărarea colegului meu și voi dovedi că, dacă d-l magistrat l'a înțeles numai pe jumătate, d-l avocat Țunescu nu l'a înțeles de loc.

Art. 62 al 4 l. t. zice că taxele se restituie când actul juridic, în virtutea căruia se făcuse plata nu s'a efectuat, fie din cauză că părțile au renunțat la el, fie din cauză că justiția a refuzat să-l consfințească.

Renunțarea părților va trebui să fie făcută înainte de autentificare.

După autentificare nu se mai poate face restituirea nici prin judecată.

Acest text, de și de o claritate ideală, totuși d-l Țunescu vrea să-i schimbe înțelesul.

Cuvintele nu s'a efectuat înseamnă că părțile după plata taxelor, nu l'a mai prezentat justiției, iar «a refuzat să-l consfințească» înseamnă, a refuzat să-l autentifice, din diferite motive.

Va să zică, se face restituirea, când d-ta, domnule Țunescu, de ex., ai redactat un act, te-ai dus să plătești taxa, și pe urmă te-ai răsgândit și n'ai mai voit a întări actul prin justiție. În acest caz ți se restituie taxa; sau, te-ai dus, d-le Țunescu, la tribunal, taxele fiind plătite, și judecătorul a refuzat să ți-l autentifice (să ți-l consfințească), în acest caz iar ai dreptul la restituire de taxe.

Înțelesul cuvântului *consfințească* e sinonim cu *autentificarea* după legea timbrului. Sunt convins că legiuitorul nici n'a gândit să zică că chiar după autentificare se mai pot restitui taxele.

Atunci toate încasările statului ar fi încasări sub condiții suspensive, cu rezerva restituirei ulterioară în caz de refuz de consfințire (după autentificare).—Asta însă nu se poate!

O dovadă palpabilă, sigură, asupra căreia nu trebuie discuție, că legiuitorul a înțeles că după autentificare nu se mai poate cere, *nici într'un caz*, restituirea taxelor, e că, ne o spune: *renunțarea părților va trebui să fie făcută înainte de autentificare*.—După autentificare, nu se mai poate face restituirea nici prin judecată.

Adică, după autentificare, ori-care ar fi soarta actului, restituirea devine imposibilă.

Mai clar se poate?

Legiuitorul a vrut să spuie că după ce ai prezentat actul la judecător și ți l-a autentificat, fie actul bun sau rău, fie că ți-a servit ori nu, autentificarea e cerută pe comptul d-tale, și, dacă actul ar fi nul, nu importă din ce cauză, taxele plătite nu se mai restituiesc.

D-ta, d-le Țunescu, zici că refuzul de consfințire poate veni ori când, chiar după autentificare. Aceasta însă, nu poate fi sensul art. 62 al 4. l. t., pentru că consfințirea este egal cu autentificare, cu întărirea actului, cu trecerea lui sub ochii judecătorului, pentru luarea consimțământului părților.

După cum vedem, d-l magistrat Cerkez a văzut pe de-a-întregul și bine, iar d-l avocat Țunescu numai pe jumătate.

9 August, 1913

TRAIAN SCRIBAN

Magistrat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 7 Mai 1913

Președenția d-lui V BOSSY, consilier

Petre Grigoraș cu Catinca I. Mocanu și alții

Prescripțiune decenală. — Just titlu. — Act de donație nul ca formă. — Dacă poate constitui un just titlu — (Art 1897 codul civil).

1) Potrivit art. 1897 c. civil, un act nul nu constituie

un just titlu, care să poată servi de bază prescripțiunei de 10 până la 20 ani.

Asfel, dacă un act de donațiune este legalizat numai de judecătorul de ocol, iar nu făcut în formă autentică, acel act de donație este inexistent și nu poate constitui un just titlu, în sensul art. 1897.

2) Cererea de raport, tinzând la egalarea loturilor între moștenitori, constituie un mijloc de apărare care poate fi invocat în orice stare a procesului de împărțeală, și chiar pentru prima oară în apel *).

Decizia No. 341/913. — Casată, după recursul făcut de Petre Grigoraș, sentința Trib. Botoșani No. 376/909, dată în proces cu Catinca I. Mocanu și alții.

Cartea,

Ascultând pe d-l avocat I. Văsănescu, în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat T. Metaxa, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de recurs:

1 «Violare de lege. Tribunalul n'a ținut seamă de prescripția decenală pe care o compețea dela 1882 — 1906 data introducerii acțiunii, la numărarea prescripției, ci ia ca punct de plecare actul total legalizat de judecătoria Ocolului Jijia sub No 482 care act nu s'a atacat ca fiind o donație nulă, nici s'a anulat de către Onor Trib în discuția căruia s'a pus; apoi actul acesta de liberalitate nu trece rezerva întrucât mamei reclamantelor (surorii mele) i s'a constituit dotă o avere de trei ori mai mare»

Având în vedere că prin sentința supusă recursului tribunalul a respins apelul făcut de Petrache Grigoraș contra jurnalului judecătoriei Oc. Trusești No 5'22/906, prin care s'a admis în principiu cererea de eșire din diviziunea făcută de întimatele în recurs și s'a ordonat împărțirea în două părți egale a pământului rămas pe urma autorului lor comun Manolache Grigoraș;

Având în vedere că rezultă din această sentință că recurentul s'a opus la admiterea împărțelii invocând, între alte mijloace de apărare că tatăl său, Manolache Grigoraș, i-a făcut donație pământul în lit'gia printr'un act legalizat de judecătoria de ocol din anul 1882, de când posedă neîntrerupt acest pământ, așa că a dobândit proprietatea lui prin prescripția de zece ani cu bună credință și în baza celui act de donație ca just titlu, iar tribunalul a respins prescripția invocată pentru motivul că donațiunea nu este făcută în formele solemne prescrise de art 813 și urm din codul civil;

Considerând că potrivit art. 1897 din codul civil, un act nul nu constituie un just titlu care să poată servi de bază prescripțiunei de 10 până la 20 ani;

Că, în speță, donațiunea invocată de recurent fiind numai legalizată de judecătorul de ocol iar nu făcută în formă autentică, este inexistență și nu poate să constituie un just titlu în sensul art. 1897 din codul civil;

Că, prin urmare, tribunalul n'a săvârșit nici o violare de lege când a respins ca fără temei prescripțiunea invocată și acest motiv de recurs este neîntemeiat;

Asupra motivului II de recurs:

1^a, «Exces de putere Tribunalul nu mi-a admis ca să cer nepoatelor mele să raporteze în acțiunea de eșire din indi-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 46/913, pag. 551,

viziune dota mamei lor, deși aceasta era o cerere reconvențională ce se putea ridica pentru prima oară în apel.

Având în vedere că se constată că recurentul a cerut tribunalului ca reclamantele să fie obligate să raporteze la masa de împărțit averea ce mama lor, Chira Vătavu, a primit ca dotă dela defunctul Manolache Grigoraș, iar tribunalul a respins această cerere de raport pe motiv că fiind făcută pentru prima oară în apel părțile ar fi lipsite de beneficiu celor două grade de jurisdicțiune;

Considerând însă că cererea de raport tinzând la egalarea loturilor între moștenitori constituie un mijloc de apărare care poate fi invocat în orice stare a procesului de împărțeață și chiar pentru prima oară în apel;

Că în speță tribunalul a săvârșit un exces de putere când a respins cererea de raport făcută de recurent pentru motivul că trebuia făcută înaintea primei instanțe;

Că așa dar, acest motiv de recurs este întemeiat și sentința dată să fie casată numai în privința acestui punct rămânând a-si produce efectele sale în privința celorlalte puncte judecate printr'ansa;

Pentru aceste motive, Cartea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 14 Martie 1912

Președinția d-lui M. JULIAN, președinte

Andrei Crăciun Lean cu Nicolae Crăciun Lean

Contestație. — Interpretarea hotărârii — Identitatea terenului în litigiu. — Martori. — Admisibilitate — (Art 400 procedura civilă)

Conform art. 400 pr. civ. se poate cere, pe cale de contestație, interpretarea unei hotărâri, pentru a se determina înțelesul și deci obiectul acelei hotărâri, putându-se stabili cu martori identitatea unui teren ce a făcut obiectul procesului între părți *).

Decizia 74/912. — Casată, după recursul făcut de Andrei Crăciun Lean, sentința Trib. Buzău s. I No. 682/911, dată în proces cu Nicolae Crăciun Lean.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca;

Pe d-l avocat D. Moldoveanu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat P. Borș în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului III de casare:

III «Am cerut însă proba testimonială ca să se constate care este jumătatea din lunca «Inșelata» asupra căreia părțile s'au judecat la 1873 Tribunalul însă uitând principiile de permanență și indiviziunea instanței de interpretare, după ce declară că această probă este admisibilă spre a se stabili identitatea unui imobil, o declară inadmisibilă în speță pentru că găsește că eu care am cerut textual să se admită proba cu martori ca să se constate care este jumătatea din lunca «Inșelata», asupra căreia părțile au înțeles să se judece ar fi trebuit să cer a se dovedi că un oarecare imobil care ar face obiectul litigiului este unul și același cu acel ce a făcut obiectul acțiunii posesorii din 1873. Din această citațiune rezultă evident că tribunalul nu face altceva decât să-mi respingă o cerere

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 49/912, pag. 479.

pe care tocmai i-am făcut-o însă nu cu expresiunile sale pe care putea s'o ordone chiar din oficiu, și prin urmare numai prin exces de putere îmi respinge și această cerere. Intrucât în total, am arătat că contestația în speță era inadmisibilă, deoarece bine, rău cum era dată cartea de judecată, ea trebuie mai întâiu executată, și numai apoi partea care se credea lezată putea face contestație la executare».

Având în vedere sentința tribunalului Buzău s. I No. 682 din 1911, ce este supusă recursului și al cărei obiect este contestațiunea făcută de Nicolae Crăciun Lean, intimat în recurs, în contra executării cărței de judecată a jadelui jud Buzău No. 68 din 1873;

Având în vedere că prin această contestațiune, intimatul a cerut să se declare că acea carte de judecată nu se poate executa pentru motivul că în dispozitivul ei nu se specifică anume terenul în litigiu, asupra căruia recurentul Andrei Crăciun Lean trebuie pus în posesiune;

Că atât judecătoria ocoului rural Pătârlagele, chemată a judeca pe această cale senzul hotărârii pusă în executare și a interpreta modul de execuțiune cât și tribunalul, în apel, au admis contestațiunea și au respins cererea de executare a cărței de judecată în discuțiune, pentru căvântul că în examinarea dispozitivului și considerentelor ei nu se poate deslusi și determina despre care imobil este vorba, deoarece, deși în acea carte de judecată, se specifică că este vorba de posesia a jumătate din lunca «Inșelata», pe care intimatul o uzurpase și fusese obligat să o lase recurentului, însă nu se determină prin cartea de judecată nici nu se poate înțelege din cuprinsul ei care jumătate din lunca «Inșelata» a format obiectul procesului și în ce fel a fost făcută împărțeața pe jumătate, astfel că în aceste condițiuni, executarea nu este posibilă;

Având în vedere că înaintea tribunalului, recurentul pentru a stabili care era jumătatea din lunca «Inșelata» asupra căreia s'a judecat la 1873 între alte mijloace invocate, a cerut și proba cu martori; că însă tribunalul a respins această probă ca inadmisibilă, pe motiv că proba cerută tindea a dovedi nu identitatea terenului în litigiu, ci intențiunea părței și a judecătorului că s'a rezolvat litigiul adică determinarea obiectului litigiului;

Considerând că odată ce este stabilit și constatat prin chiar sentința tribunalului, că ceace au făcut obiectul procesului prin cartea de judecată ce se execută, a fost posesiunea a jumătate din lunca «Inșelata», și că această luncă se poate afla pe teren în întregimea ei, proba cu martori invocată de recurent avea de scop tocmai de a deslusi care era acea jumătate din luncă și prin urmare tindea la stabilirea identității terenului în litigiu, deci proba cerută era admisibilă;

Că în afară de aceasta, se poate cere conform art. 400 din proc. civilă, pe cale de contestațiune, interpretarea unei hotărâri, pentru a determina înțelesul și deci obiectul acelei hotărâri;

Că, prin urmare, tribunalul a comis un înveredat exces de putere când a respins proba cu martori invocată de recurent, care avea de scop tocmai de a deslusi ce anume jumătate din lunca în discuțiune a făcut obiectul procesului între părți, prin stabilirea identității terenului, și, deci motivul de casare găsiindu-se întemeiat are a fi admis fără a se mai discuta celelalte motive invocate;

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 21 Septembrie 1912

Președinția d-lui M. IULIAN, președinte

Cererea făcută de d-l Procuror general de pe lângă Inalta Curte de a se regula competența în cauza lui Ion C. Dumitrescu

Lucru pierdut pe drum. — Găsirea lui de către un

altul. — Tăgăduire. — Delict prevăzut de art. 327 cod pen. — Competința tribunalului.

Faptul de a tăgădui găsierea pe drum a unui lucru pierdut al altuia, constituie delictul prevăzut de art. 327 c. penal, care este de competența tribunalului de a fi judecat

Decizia No. 2272/912. — Regulată competența după cererea făcută de d-l Procuror general de pe lângă Înalta Curte, în cauza lui Ion C. Dumitrașcu.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror M. Vidrașcu, în concluziuni pentru a se trimite afacerea la Trib. Vâlcea s. l.

Del berând,

Având în vedere că Ion C. Dumitrașcu este dat judecăței că a comis delictul prevăzut de art. 308 din codul penal;

Că afacerea venind înaintea Tribunalului Vâlcea s. l., această instanță prin sentința No. 889/912. își declină competența de a judeca pe motiv că faptul comis de numitul intrând în prevederile art. 308 din codul penal nu este de competența tribunalului, ci a judelei de ocol;

Că sesizându-se cu judecarea afacerii, judecătoria ocolului Bălcești din jud. Vâlcea, această instanță, prin cartea de judecată No. 301/912 își declină de asemenea competența, pe motiv că faptul comis de numitul este prevăzut și pedepsit de art. 327 din codul penal ce nu intră în competența judelei de ocol;

Că față cu acest conflict negativ de jurisdicțiune cursul justiției fiind întrerupt, această Înalță Curte este chemată a pronunța un regulament de competență;

Considerând că așa precum se prezintă faptul din actele dosarului în cazul de față ar fi vorba despre delictul prevăzut de art. 327 din codul penal întrucât este vorba de pierderea unui lucru pe care inculpatul Ion C. Dumitrașcu l'a găsit pe drum;

Că, asemenea delict fiind de competența tribunalului pentru a fi jud.-cat, afacerea urmează a fi trimisă Tribunalului Vâlcea;

Pentru aceste motive, Curtea regulează competența, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 21 Septembrie 1912

Președinția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Maria Răducanu Ion fostă Olmazu cu C. Olmazu

Sechestrul judiciar. — Înființarea lui asupra unui fond comercial — Măsură lăsată la aprecierea judecătorilor. — Motivarea deciziei — Chestie de fapt. — (Art. 615 pr. civ.).

Înființarea unui sechestrul judiciar este o măsură lăsată de lege la aprecierea judecătorilor și pe cari ei o pot admite sau nu, ținând seama de împrejurările pentru cari este cerută, de utilitatea ei în fapt cum și de pericolul la care ar fi expus cel ce voiește să ia această măsură, dacă ea nu s'ar lua de urgență.

Prin urmare, instanța de fond poate să respingă o cerere de înființarea unui sechestrul judiciar cerută de coproprietarul unei mori, constatând și motivând că coproprietarul fondului comercial asupra căruia se cere înființarea sechestrului judiciar nu face o rea administrație, că dânsul nu se opune ca cellalt coproprietar, care cere înființarea sechestrului judiciar, să controleze prin el însuși sau printr'un mandatar al său întregul

mers al fondului comercial, cercetând registrele și comptabilitatea fondului și că chiar dacă ar avea oarecari temeri în ce privește drepturile sale în acest fond comercial, pe de o parte aceste drepturi sunt pe deplin garantate prin dreptul său de coproprietate, iar pe de altă parte n'ar avea decât să grăbească judecata asupra fondului *).

Decizia 360/912. — Respins recursul făcut de Maria Răducanu Ion fostă Olmazu personal și ca administratoare testamentară a averii minorului său fiu C. C. Olmazu contra deciziei Curței de apel din București s. III No. 20/912, dată în proces cu C. Olmazu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier A. Suciu;

De d-l avocat Papadat în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați Gaster și Em. Antonescu în combatere;

Deliberând,

Asupra motiului de casare:

«Exces de putere, nemotivare omisiune esențială și violarea art. 1632 din c. civil combinat cu art. 615 din proc. civ. Personal și ca administratoare testamentară a averii minorului meu fiu Const. C. Olmazu am cerut ca să se înființeze sechestrul judiciar morii din București, șoseaua Ștefan cel Mare 57, cunoscută sub numele «Moara frații Olmazolu» Tribunalul îmi respinge cererea pentru că ași fi exercitat această acțiune de sechestrul judiciar, fără să mă fi conformat principiului din art. 615 din pr. civ., adică să fi făcut și acțiune principală de fond».

«Curtea de apel prin decizia ce atac azi, sesizată de apelul meu, prin care tindeam în primul rând să stabilesc că tribunalul făcuse o reșită aplicatiune a art. 615 pr. civ., înălțându discuțiunea acestor chestiuni și în fond îmi respinge apelul întemeindu se pe considerațiuni străine priciniei, iar asupra plângerei ce formulasem și la tribunal și la Curte și anume că d-l C. Olmazolu cu dela sine putere și-a însușit tot venitul lucrului indiviz fără să respecte dreptul meu la jumătatea aceluși venit nu spune nici un cuvânt».

«Dar dând la o parte tocmai punctul principal litigios era natural să ajungă la soluțiunea dată».

«Procedând însă astfel, deciziunea dată de Curte este dată cu exces de putere și nemotivată, de oarece nu discută capatul de cerere propus de mine, ba din contră. Îl înădurează, ceea ce constituie și o omisiune esențială și prin urmare deciziunea este dată cu violarea art. 1632 c. civil combinat cu art. 615 pr. civ., căci dacă Curtea cerceta întreaga afacere și examina toate mijlocele și capetele de cerere formulate de mine, forțamente ar fi ajuns să vadă că este loc la aplicarea ziselor texte de lege».

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că recurenta Maria Răducanu Ion fostă C. Olmazu, a făcut apel atât personal cât și ca administratoare testamentară a averii minorului său fiu Const. C. Olmazu, contra sentinței Trib. Ilfov secția comercială cu No. 1087/911 prin care i s'a respins cererea de a se înființa un sechestrul judiciar asupra fondului de comerț al morii zisă Olmazu din București, șos Ștefan cel Mare No. 57;

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 71/912, pag. 840.

Că, Curtea de apel din București s. II judecând din nou afacerea i-a respins apelul ca nefondat;

Având în vedere actele procesului dezbaterile urmâte și concluziunile scrise, rezultă în fapt următoarele:

Defunctul N Zahariad Olmazu, prin testamentul său din 27 Ianuarie 1910 a instituit legatar universal asupra averei sale, consistând din efecte și din jumătatea moarei din București, sosească Ștefan cel Mare, pe minorul Const. C. Olmazu, fiul fratelui său C. Olmazu iar ca administrator asupra acestei averi, pe recurenta Maria Răducanu Ion fostă C. Olmazu, mama minorului cu obligațiune ca jumătatea din venitul acestei averi să-l capitalizeze iar jumătatea să-l întrebuințeze pentru îngrijirea și întreținerea copilului;

Că în această calitate, recurenta a administrat avera minorului încasând veniturile până în Martie 1911 când fostul său soț intimatului C. Olmazu tatăl minorului, care conducea ca coproprietar comerțul și administrațiunea moarei, a refuzat să mai predea recurentei jumătatea din venitul acestui stabiliment industrial, cerând tot odată tribunalului să ridice acesteia dreptul de administrator și pe cel de a încasa veniturile; iar recurenta, în urma refuzului intimatului C. Olmazu a cerut să se înființeze un sechestrul judiciar asupra administrațiunii și veniturilor moarei pe motiv că C. Olmazu și a înșușit de fapt avera socială și nu-i liberează partea de venituri convenită minorului;

Că Trib. Ilfov, secția comercială, prin sentința No. 1027/911 i-a respins cererea pe motiv că, în cauză neexistând o acțiune pe cale principală intentată intimatului C. Olmazu, relativ la veniturile ce pretinde că acesta refuză a i le da, ea este inadmisibilă;

Că, Curtea de apel fiind sesizată în această privință de apelul d-nei Răducanu și discutându-se din nou admiterea sechestrului cerut, fără să se mai ocupe în specie, dacă potrivit art. 615 pr. civ., se cerea pentru primirea cererii, de care era sesizată, să existe un proces pe cale principală asupra proprietății etc., nici dacă un asemenea proces există sau nu, se pronunță în fapt și respinge apelul și reclamația pe motiv că nu există interes în cauză;

Considerând că sechestrul judiciar este o măsură lăsată de lege la aprecierea judecătorilor, pe care ei o pot admite sau ba, având în vedere împrejurările pentru care este cerută, având în vedere utilitatea ei în fapt, văzând anume pericolul care ar avea loc pentru reclamant, dacă nu s'ar lua de urgență această măsură;

Considerând că în speță, Curtea de apel examinând în fapt cererea recurentei, constată că intimatul C. Olmazu, coproprietarul moarei, nu face o rea administrație a fondului comercial, că dânsul nu se opune ca, recurenta prin ea însăși sau prin mandatul său să controleze întregul mers al fondului comercial cercetând registrele și contabilitatea fondului și că chiar dacă recurenta ar avea oarecari temeri în ce privește drepturile sale în acest fond comercial, pe de o parte aceste drepturi sînt pe deplin garantate prin dreptul de coproprietate asupra moarei iar pe de altă n'are decât a grăbi judecata asupra fondului;

Considerând că înființarea unui sechestrul judiciar fiind o chestiune de apreciere și Curtea de apel examinând și apreciind în fapt utilitatea ei, rezultă că motivul de casare fiind nefondat recursul cătă să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Judecătoria ocolului II urban Galați

Audiența dela 16 Maiu 1913

Cartea de judecată No. 752

Carolina Siminovici cu Locot. I. și D. Caian

Poprire. — Venituri dotale. — Indisponibilitatea lor. — Admisibilitatea urmăririi numai a sumei ce prisosește peste trebuințele casnice. — Dreptul instanței de fond a

aprecia acel prisos — Carte de judecată dată asupra validării popririi. — Dreptul de apel în contra ei în termen de o lună dela comunicarea. — (Art 1233 c. civ. și art. 463 pr. civ.)

1) Conform art. 1233 c. civil, destinația dotei fiind de a ajuta pe bărbat să susțină sarcinile căsătoriei, rezultă de aci că veniturile dotale trebuiesc să fie lovite de indisponibilitate întru atât întrucât ele sunt necesare pentru a satisface nevoile casnice, și numai restul ce prisosește peste trebuințele menajului poate fi considerat ca avere a bărbatului supusă posibilității unei urmăriri din partea creditorilor acestuia, iar constatarea acestui surplus ce se poate urmări, este lăsată la aprecierea instanței de fond.

2) În validarea unei propriiri urmând a fi observate formalitățile codului de procedură civilă, de aci urmează cum că cărțile de judecată date asupra validării unei popririi, indiferent de valoarea ei, sunt supuse apelului în termen de o lună dela comunicare, iar nu dela pronunțare.

Judecata,

Asupra prezentei cereri de validare de poprire :

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților :

Având în vedere că creditoarea Carolina Siminovici, în dovădrea cererii de poprire a prezentat în instanță cartea de judecată a acestei judecătoria No. 89/913 executorie la No. 56/913 din care se constată că debitorul Locot-farmacist D. Caian datorește creditoarei Carolina Siminovici în solidar cu Locotenent I. Caian suma de 200 lei cu procente legale de 6% dela 21 Septembrie 1912 plus 15 lei lei speze ;

Având în vedere că în baza ordonanței de poprire din 14 Februarie 1913, a acestei judecătoria, au fost declarate poprite, prin procesul verbal al sub comisarului de poliție circ I-a București în mâinele Casei de Depuneri și Consemnațiuni din București, orice sume de bani s'ar cuveni debitorului Locot-farmacist D. Caian în calitate de soț și uzufructuar al averii soției sale Esmeralda, s b formă de procente (cuppâne) la suma de 18900 lei înscrise în fișierele financiare urbane București 5% aflată în depozit sub recipisa No. 61615/91, avere dotală a soției sale Esmeralda ;

Că așa fiind, cătă a se examina chestiunea supusă judecătoria cătă veniturile dotale pot fi urmărite de creditorii personali ai soțului ?

Având în vedere că conform art. 1233 cod. civil, destinația dotei fiind de a ajuta pe bărbat să susțină sarcinile căsătoriei rezultă că veniturile dotale trebuiesc să fie lovite de indisponibilitate, întru atât întrucât ele sunt necesare pentru a satisface nevoile casnice și că nu mai restul ce prisosește peste trebuințele menajului poate fi considerat ca avere a bărbatului, supusă posibilității unor urmăriri din partea creditorilor acestuia. (În acest sens D. Alexandrescu 8 pag 250 și urm ; Aubry et Rau, V. ed. IV, pag 667 și urm.) ;

Că această interpretare dată indisponibilității veniturilor dotale, are a se da chiar când soțul ar realiza câștiguri prin exercitiul muncii sau profesiunii sale ;

Având în vedere că constatarea acestui surplus ce poate fi urmărit, este lăsată la aprecierea suverană a

instanței de fond, care, în aprecierea sa trebuie să țină socoteală de situația socială și de greutatea căsniciei;

Că în speță, ținând socoteală și de situațiunea socială a soților Locotenent-farmacist D. Caian și Esmeralda Locot. D. Caian și de greutatea căsniciei, având copii în școli, fapt necontestat de creditoarea Carolina Siminovici, de micul procent ce-l produce averea dotală de 18900 lei consemnată la Casa de Depunere și Consemnațiuni, judecata în a sa apreciere, găsește, că din veniturile dotale nu ar rămâne nici un excedent asupra sarcinilor căsătoriei supus posibilității de urmărire;

Că de asemenea este a se ști dacă în materie de poprire în marginele competenței judecătorului de ocol se aplică regulile din procedura civilă sau cele din legea judecătorilor de ocoale adică dacă în popririle până la 30 lei inclusiv, capital și procentele reclamate, cărțile de judecată asupra validității urmează a se pronunța în primă și ultimă instanță sau cu drept de apel și în cazul când urmează a se pronunța cu drept de apel, dacă se aplică art. 463 al. b din proc. civilă sau art. 99 din legea judec. de ocoale;

Având în vedere că din modul cum e redactat art. 38 din legea judecătorilor de ocoale «judecătorii de ocoale sunt în drept ca, în marginele competenței și conformându-se regulilor de procedură civilă (art. 455-465) să ordone orice măsuri de asigurare», rezultă că în materie de poprire judecătorii de ocoale sunt ținuți a aplica dispozițiunile din procedura civ.;

Având în vedere că în expunerea de motive a legii

judec. de ocoale în vigoare, autorul legii vorbind despre partea III-a privitoare la procedură, zice: «în această parte a proiectului nu se cuprind firește toate regulile de procedură ce au să fie urmate înaintea acestor judecătorii, ci numai acele care deroga în ceva dela dreptul comun», de unde rezultă că nu în orice materie judecătorul de ocol este ținut a aplica legea lui organică;

Că, prin urmare, față cu expunerea de motive a autorului legii și cu dispozițiunile formale ale art. 38 din legea specială a judecătorilor de ocoale, care nu se mulțamește a trimite la regulile din procedura civilă, dar indică și art. 453, ceiace implică dreptul și termenul de apel, rezultă că în validarea unei popriri trebuie să se observe formalitățile codului de procedură și deci că, cărțile de judecată date asupra validării unei popriri, indiferent de valoarea ei sunt supuse apelului în termen de o lună dela comunicare (art. 463 pr. civ.) și nu dela pronunțare precum prevede art. 99 din legea judec. de ocoale, articol străin materiei în speță; (în acest sens Cas decizia din 16 Septembrie 1903, B. p. 1074; Cas. s. II-a, deciziunea No. 191 din 19 Septembrie 1912, *Curierul Judiciar*, No. 1 din 1 Ianuarie 1913);

Că, dar, cartea de judecată asupra acestei invalidări, cată a se pronunța cu dreptul de apel în termen de o lună dela comunicare;

Pentru aceste motive, judecata, etc.

(s) Judecător, Ion G. Macri

(s) Grefier, D. Apostolide.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurentul St. Minculescu prin d-l avocat P. Bors.

Intimatul Gh. G. Dufoiu prin d-l avocat I. Giurculescu.

Pământ rural. — Chestia de a se ști dacă un sătean are ca ocupație cultivarea pământului. — Chestiune de apreciere. — Până unde poate merge această apreciere. — Fiu de sătean urmând cursurile școlii. — Dreptul lui de a dobândi pământ rural.

1. Deși chestiunea de a se ști, dacă un sătean are ca ocupație obișnuită cultura pământului pentru a deduce capacitatea sa de a dobândi pământ rural, este o chestie de suverană apreciere, însă această suveranitate de apreciere încetează și Curtea de casă trebuie să-și exercite controlul său atunci când faptele astfel cum sunt constatate de instanța de fond nu pot duce în mod logic și firese la concluzia că săteanul nu ar avea ca ocupațiune cultura pământului.

Astfel, un minor fiu de sătean cultivator urmează condiția părintelui, întrucât nu se dovedește că ar avea o altă ocupațiune, iar împrejurarea că acel minor urmează o școală nu e de natură să-i atribue ocupațiunea de școlar, de oare-ce pe lângă că urmarea la școală nu poate constitui o ocupațiune, dar ar fi și în contra

scopului urmărit de legea rurală de a îndepărta de la dobândirea pământurilor rurale pe minorii fii de săteni cultivatori cari urmează cursurile școlare. (Cas. s. I decizia 393 din 27 Mai 1913, prin care se casează decizia C. de apel Buc. s. I, No. 143/913).

Recurentul Zepăduța T. Călinescu ș. a., prin d-l avocat Cîmărășescu.

Intimatul M. Dănișicu prin d-l avocat Rosenthal.

***Vânzare de pădure.** — Arbori destinați tăerei și cari în momentul vânzării erau pe picior. — Considerarea vânzării ca vânzare de lucruri mobile. — Art. 465 și 466 c. civil.

2. După dispozițiunile art. 465 și 466 c. civ., arborii netăiați încă se consideră imobile numai pe timpul cât nu sunt despărțiți de pământ, iar nu și atunci când sunt vânduți spre tăere, căci, în acest caz, nu se are în vedere decât o avere mobilă despărțită de pământ, deși despărțirea nu s'a efectuat încă.

Prin urmare, dacă Curtea de apel constată că deși pădurea se afla pe picior în momentul adjudecării, însă arborii erau destinați tăerei, calificarea vânzării pădurei ca vânzare de bunuri mobile este conformă cu art. 466 c. civ. (Cas. s. I, decizia N. 410, din 31 Mai 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel, Craiova, s. II, No. 38/911).

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

CASATIE S. II

Recurentul N. C. Mihali s. a., prin d-l avocat A. Monferato.
Intimata Aglaia Broșteanu, lipsă.

Legea proprietarilor. — Contestație la executarea unei hotărâri. — Dacă se poate invoca pe această cale necompetința ratione materie a instanței care a pronunțat-o.

1. După art. 13 din legea proprietarilor, contestațiile la executarea hotărârilor date în virtutea acelei legi se judecă după regulile fixate pentru contest țiunile făcute la executarea silită a hotărârilor, după care nu este admis a se judeca pe calea contestațiunei fondul procesului.

Prin urmare, nu se poate invoca pe cale de contestație incompetența din cauza materiei a instanței care a pronunțat hotărârea pusă în executare. (Cas. s. II, decizia civilă 118 din 13 Mai 1913, prin care s'a casat sentința trib. Brăila s. I, No. 205/912).

Recurenta Paraschiva Georgescu prin d-nii avocați R. D. Roșetti și N. Durma.

Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Tănuire. — Marfă cumpărată în bloc dela un comerciant în încetare de plăți. — Frustrarea creditorilor. — Buna știință a cumpărătorului.

2. Faptul de a cumpăra în bloc marfă de la un comerciant cu mărunțișul ce se găsește în încetare de plăți, având bună știință că prin aceasta comerciantul frustra pe creditorii săi, constituie delictul de tănuire prevăzut și pedepsit de art. 53 și 54 c. penal; și dacă sentința prin care se declară falimentul s'a pronunțat mai târziu, de aici nu se poate deduce că atunci când a avut loc cumpărarea nu exista delictul și că astfel nici tănuire nu putea să fie, din moment ce se constată că atunci când a avut loc cumpărarea, vânzătorul se afla în încetare de plăți, deci delictul exista de atunci. (Cas. s. II, decizia penală 1033 din 17 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel Buc. s. IV, No. 347/912).

Recurentul Sami Reider, în persoană.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Loviri reciproce. — Constatarea lor. — Compensarea despăgubirilor. — Art. 1143 c. civil.

3. Când se constată loviri reciproce, instanța de fond poate pronunța compensarea în totul a despăgubirilor civile ce ambele părți urmau a-și plăti una alteia, întrucât după art. 1143 din codul civil, compensațiunea are loc de câteori două persoane sunt datoare una alteia. (Cas. s. II decizia penală 1097 din 22 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Argeș No. 346/913).

CASATIE S. III

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimata Olimpia și Locot. Eliad, lipsă.

Taxe de înregistrare. — Donațiuni. — Imobil. — Evaluare arătată în act. — Dacă ea poate fi scoborită. — Art. 64 lit. c din legea timbrului.

1. Taxele de înregistrare pentru donațiuni se socotesc după valoarea ce părțile sunt datoare a declara prin act.

Astfel, tribunalul violează art. 64 al. c din legea timbrului din 1906 când cu ocazia stabilirii taxei de înregistrare scoboară valoarea imob.ului arătată prin actul total la o sumă mai mică, ce s'a fixat de comisia de arbitri cu ocazia exproprierei aceluia imobil. (Cas. s. III, decizia No. 232, din 14 Mai 1913, prin care s'a casat sentința trib. Romanai, No. 880/912).

Recurenta Administrația fin. Botoșani, prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Intimatul Rabinul Mendel, lipsă.

Taxe militare. — Rabin. — Scutire. — Art. 22 legea pentru recrutarea armatei.

2. Rabinii fiind șterși definitiv din controalele armatei, conform art. 22 din legea pentru recrutarea armatei, ei nu pot fi impuși la taxe militare. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 73, din 22 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei comisiei de apel, Botoșani, 128/913).

Recurenta Soc. pentru distrib. produselor petrolului prin d-l avocat Iosef G. Cohen.

Intimata Administrația financiară Botoșani prin d-l avocat Paraschivescu.

Fonciar. — Rezervoare de petrol fixate în pământ. — Imobile prin încorporație. — Impunerea lor la fonciar. — Art. 469 c. civil.

3. Rezervoarele de petrol construite din fier și fixate prin postament de zid de către o societate în pământul ce i-a fost arendat, devin imobile prin încorporație conform art. 469 c. civil și deci sunt supuse impozitului fonciar. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 84, din 24 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei comisiei de apel, Botoșani, No. 292/913).

Ecouri dela examenele de drept

XXXVIII

- Din ce este alcătuit Codex Justiniani?
- Din elementele de drept public și drept civil!
- Din ce sunt alcătuite Digestele?
- Din toate edictele magistraților și din jurisprudența tribunalelor!

Secretar se oferă la un domn avocat cu afaceri în București, un tânăr absolvent al Facultății de drept pentru a face practică. Vorbește, scrie franțuzește și nemțește. Adresa la acest ziar pentru secretar.